

Азъ чувствахъ
какъ тѣзи зеници се молятъ,
какъ страдатъ,
какъ тягостно страдатъ!
Тѣ искаха толкова малка пощада—
до пролѣтъ,
до другата пролѣтъ...

Тя—пролѣтъта
дойде прекрасна:
съсь слънце,
съ топълъ лъхъ
и рози.
Далеченъ,
теменуженъ дъхъ
се носѣше въ небето ясно.
Но вжтре бѣше мракъ
и какъ тежеше
легналата проза...

И тѣй,
у насъ живота се обърка.—
Моторътъ не работѣше добре.
Започна подозрително да хърка
и... спрѣ.
Не знамъ защо,
но може би
защото другиятъ умрѣ.
А може би не е така.
А може би, въвъ своя гладъ,
моторътъ чакаше ржка
да хвърли въ огнения адъ
на време вжглищния пластъ.
Да, може би.
Не зная азъ.